

вание системата на управлението, което трѣбва да се произведе едноврѣменно и въ столицата и въ провинцитѣ“.

Но ето вече петъ години и нито едно отъ прѣобразованіята не е осъществено. Положението много и въ всички отношения е станало по лошо. Портата се смѣ надъ увѣщанията и заплашванията на Англия и другитѣ държави. И при всичко това, всичкитѣ държави се съединяватъ заедно и поддържатъ тоя гнусенъ строй, който губи всички населенія безразлично, къмъ каквото племе и къмъ каквото вѣроисповѣданіе тѣ и да принадлежатъ. Държавитѣ сж готови даже да обявятъ кръстоносенъ походъ, но не противъ мюсюлманитѣ, а за да ги защитятъ отъ християнитѣ.

Обаче, дипломатитѣ и лихваритѣ на Турция сж твърди слѣпи. Тий не виждатъ, че единственното срдѣство за продължение нейното съществование се заключава въ насилственото ѝ побуждение за дарование на нейнитѣ подданны такава правителство, което да може да се търпи; другоаче, ако Турция, по прѣдишнему иска да прибѣгва само къмъ оръжие за удържаніе своитѣ подданны въ покорность, то тя ще се разстрои окончателно.

— По въпроса за руската политика на истокъ азъ посвятихъ въ *Revue de Deux Mondes* двѣ статии, написани въ течение на нѣколко години (*La nouvelle politique de la Russie*, 15 ноемврий 1871 г.; *L'Angleterre et la Russie en Orient*, 15 юлий 1880 г.). Азъ ще си позволя да пратя къмъ тѣхъ читателя; а тука ще приведа само слѣдующата интересна справка, която се отнася къмъ дадения въпросъ:

Принцъ Албертъ, въ разговора си съ Наполеона III, така изложилъ рускитѣ стремления на истокъ: „азъ съмъ съгласенъ съ васъ, че Россія не иска да завладѣе Цариградъ; но тя просто и ясно иска разчленението на оттоманската имперія и създаването на извѣстно число малки господарства, които да съставятъ нѣщо като Германския съюзъ, който тя да